

Vágyakozó emlékezet

2009 július 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Móser Zoltán fantasztikus cikksorozata a régmúlt idők, az elfelejtett Magyarország kincseit mutatja meg nekünk ebben a párvját ritkító sorozatban, mely a Magyar Nemzet hétvégi magazinjának volt elengedhetetlen tartozéka. Utazzon velünk, ismerjük meg együtt Magyarországot egy kicsit másképpen

Ha a Drávaszögben járva megállunk a hercegsz?i keresztútnál, „egyvalami azonnal szemünkbe t?nik: mintha kitárt karokkal várná az utazót egy fehér óriás, a dörömbön álldigáló laskói templom. A dörömb, ahogy errefelé nevezik a dombot, a térség kulcsfontosságú pontja volt mindig. A rómaiak is megvetették lábukat rajta” – így kezd a faluról szóló leírását a Drávaszögb?i származó Lábadi Károly, akit a háború ?zött el otthonából. Hogy azel?tt milyen volt ez a tájék, azt azért tudom, mert Lábadi Károly meghívásának eleget téve, vele együtt bejártam ezt a vidéket. Már-már el is felejtettem, de amikor mostanában egyik könyvét kinyitottam, és a képek alatt megláttam a nevemet, eszembe jutott az a nyár, az az út. Akkor még minden csendes volt, bár a hamu alatt már izzott az a parázs, amely hamarosan feléledt, és pusztító vést hozott.

A templomot fényképeztem és a templom falában található különös domborm?vet. Ha valaki azt mondja az itt látható képr?l, hogy itt valami nem stimmel, jogos az észrevétele, mert láthatóan két össze nem ill?, ám mégis összeilleszthet? emlék került egymás fölé.

Sorsfordító változások kezd?dtek itt, ezen a dörömbön. „A ferencesek kolostorából, err?l a pontról indultak el az els? tanult Laskaiak, hogy a nekik adott biztos szellemi alapjukra a tudományokból építsenek tágas házakat. Az itt álló templomból ?zte el megérkezésekor a barátokat Sztárai Mihály, a reformátor. A dörömbön prédikált legel?ször, s rajta toborzott magának híveket. Zsoltárénekl? hangja és állítólagos szép heged?játéka is errefelé hallatszott, akárcsak az általa szerkesztett iskoladramák bátoralan magyar nyelv? párbeszédei, és a hallgatóság lelkesedése valahol ugyancsak e környéken visszhangzott. Ez a dörömb olyan, akár fákban az évgy?r?k...

Északról, meredek löszpart alatt a Duna vize kanyargott, a domb déli lábánál Eszékr?l – római nevén Mursáról – vezetett az út a birodalom belsejébe. Stratégiai jelent?ség? hely volt, ahonnan messzire látva lehetett védeni a limest. Laskó dombján ezért a rómaiak Traianus császár idején, 98–119 táján k?várat építettek. Laskót a rómaiak Albanónak nevezték, talán a templomdomb várában állomásozó dalmata–albán lovasság fehér öltözetér?l nyerhette nevét. A latin korból a mai templom északi falába illesztett, itt látható áldozati k? maradt meg, amelyre ezt a szöveget vésték: Sacrum dvs magnis maioribus et sanctissimae sanctitati ulp M. F. F. Lehetséges értelmezése: A legnagyobb isteneknek és a legszentebb szentségnek szentelve. Fogadását örömmel megadta Marcus Felix.”

A népvándorlás, a történelem zivataros századai elsodorták a várépít?ket. M?vükb?l is csak romok maradtak meg és ez a „szentségesnek” mondott áldozati k?, amely fölött egy 1475-ös évszámot visel?, ablak- vagy inkább szentélyzáró gótikus töredék található. Az átépítés, templomb?vítés alkalmával került el?. Ez a gótikáról, az a római korról vall, s e kett? a templommal együtt arról regél, hogy milyen vir#ágzó élet lehetett itt valaha.

Móser Zoltán, mno.hu

Ajánló

